



En el magnífic àmbit del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Francesc Bernaldo ha presentat una mostra de la seva inquietud vitalista, traduïda en la dinàmica del seu quefer plàstic ja familiar entre nosaltres.

Autodidacta de formació i etiquetejat d'expressionista: encara que ell confessa que no hi té cap interès especial en què se'l consideri adscrit a un "isme", d'altra banda periclitat, que abasta una època històrica i un moviment artístic molt concrets en el temps i la localització geogràfica, Bernaldo dibuixa "la vida" -com diu Josep M.^a Cadena al catàleg de l'exposició- "La veritat humana". Entenent el dibuix i la pintura com a vehicle d'expressió, sense ànim de fer "decorativisme" pueril ni "estilisme" banal com creiem que deixa ben palès, Bernaldo no se n'amaga de reconèixer que va a començar a pintar de gran: tal vegada buscant sortida a la seva vocació narrativa a la qual no tenia prou de temps per a lliurar-s'hi plenament. Vocació literària que va assolir la plenitud als cinquantes, quan al 1951 arribà a finalista del Premi Nadal i el 53 la seva novel·la "Vendaval", trinxada materialment per la censura d'aleshores fins al punt de creure el mateix autor que no valia la pena de publicar-la, malgrat el qual parer, ho fou, va aconseguir el premi "Ciutat de Barcelona".

Posseïdor d'un llenguatge propi en pintura, que va de l'esperpèntic al punyidor, cerca d'"anar ben endins, penetrar fins al moll de l'os, guanyar el centre de l'ànima humana i emportar-se la guspira del sentiment més pur que hi ha en el fons de cada acció" com continua dient el periodista i crític d'art Cadena. Per tal d'aconseguir-ho, Bernaldo fa ús de mitjans heterodoxes com pot ésser-ho l'agulla hipodèrmica el raig de la qual tan aviat traça nerviosos arabescs com es descompon en regalims, causats, o casuals, de signe cal·ligràfic. El seu suport preferit és el paper, per damunt de la tela que també emprà, i li agrada treballar-lo a terra, tal com feien els pintors orientals antics i, a la nostra cultura, mestres contemporanis com Braque, Picasso, Miró o Tàpies.

La mostra terrassenca de Bernaldo aplega principalment tres sèries: "Els Evangelis", amb 101 dibuixos que reflecteixen la seva visió personal de la vida i passió del Crist, "La guerra civil espanyola" és el crit desesperat d'un poble cainita malgrat la bondat subjacent en ell, i l'"Intent de cop d'Estat del 23 de febrer del 1981" representa la crispació, la intolerància ridícula d'una part d'aquest poble entestada a mantenir-lo en el conflicte permanent, junt amb d'altres obres soltes, dels 25 anys de la seva pràctica de l'art i recents, i algunes pintures de gran format executades expressament per als panys de paret de l'espai expositiu. La segona de les sèries anomenades, al Palau dels Papes d'Avinyó (França) va merèixer anys enrera el premi de la crítica segons diu Josep M.^a Dalmau al prefaci del catàleg.

El millor resum de l'obra bernaldiana el fa el col·leccionista i promotor d'inciatives artístiques Gustau Camps, que clou el molt ben editat catàleg de la mostra tot dient: "Més endavant vaig adquirir obra seva: autèntic senyal (serà deformació del col·leccionista?) que una obra m'agrada quan en sento l'afany de possessió".

La mostra romangué oberta del 23 de març a l'11 d'abril i va comptar, el dilluns de Setmana Santa amb una audició de música religiosa de Bach.

(Reportatge de Ryal Photo. Sabadell)



Col.labora



BANCA CATALANA

SABADELL

Oficina principal:

Advocat Cirera, 21 - Tel. 725 72 77

Agència:

Av. Barberà, 446 - Tel. 711 16 52